

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýľové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobkyně: **T. T. D.**
bytem

zastoupená advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 1233/22, Praha

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 6. 2019, č.j. MV-67712-4/SO-2019

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení, obsah žaloby a vyjádření žalované

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 21.12.2018, č.j. OAM-679-10/ZR-2018 (dále též jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“). Tímto rozhodnutím bylo podle ust. § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o pobytu cizinců“)

žalobkyni zrušeno povolení k trvalému pobytu na území České republiky, neboť měla závažným způsobem narušovat veřejný pořádek.

2. Žalobkyně namítla, že se žalovaná nedostatečně vypořádala s její odvolací námitkou, pokud nekriticky převzala argumentaci správního orgánu I. stupně ohledně posouzení nebezpečnosti žalobkyně pro veřejný pořádek. Podstata zamítnutí žádosti byla zúžena pouze na konstatování, že žalobkyně narušila veřejný pořádek, pokud byla odsouzena za spáchání trestného činu. K posouzení možností aplikace ust. § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců bylo přistoupeno nedbale, v rozporu s judikaturou a bez náležité individualizace věci. Samo odsouzení pro trestný čin totiž bez dalšího nemohlo znamenat, že by žalobkyně narušila veřejný pořádek, tím méně pak závažným způsobem. K tomu žalobkyně odkázala na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, kde byla zakotvena pravidla pro posuzování otázky závažného narušení veřejného pořádku.
3. Podle žalobkyně správní orgány na zjištění podstatných okolností zcela rezignovaly a pobyt žalobkyně a její zázemí na území České republiky ignorovaly. V případě zrušení povolení k pobytu byly závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu dále precizovány např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2013, č.j. 5 As 73/2011-46, ve kterém bylo uvedeno, že se musí mj. zohlednit, kdy k trestné činnosti došlo a jaká doba od spáchání trestného činu uplynula a zda držitel přechodného pobytu od té doby vedl řádný život. Žalobkyně dále odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.2.2013, č.j. 1 As 175/2012, ve kterém soud konstatoval, že naplnění pojmu závažného narušení veřejného pořádku nelze ztotožnit s jakýmkoliv protiprávním jednáním cizince. V případě žalobkyně nebyly řádně posouzeny podmínky pro zrušení povolení k pobytu, správní orgány se nezabývaly posouzením všech okolností jejího odsouzení, nebezpečností jejího jednání, jak se projevovala v průběhu řízení, ani nehodnotily dobu, která od odsuzujícího rozsudku uplynula, či chování žalobkyně po odsouzení.
4. Žalobkyně dále namítla, že správní orgány nedostatečně posoudily otázku přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu ve vztahu k jejímu soukromému a rodinnému životu. Odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.8.2013, č.j. 8 As 68/2012-39, kde soud detailně definoval podmínky pro přezkum zrušujícího rozhodnutí ve vztahu k povolení k pobytu. Ve vztahu k faktorům, které by měly být při rozhodování v cizineckých věcech brány v potaz a které soud v uvedeném rozsudku popsal, žalobkyně uvedla, že v České republice žije dlouhou dobu a vazby na území domovského státu má téměř nulové. Připustila, že se dopustila protiprávního jednání, avšak její pobyt na území je dlouhodobý a na území Evropské unie se taktéž nachází velká část její rodiny.
5. Podle žalobkyně byly faktory rozhodné pro posouzení otázky přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu ponechány stranou a nebyly učiněny žádné relevantní kroky k tomu, aby byly zjištěny, zejména faktor přiměřenosti byl nedostatečně zkoumán ve vztahu k její osobě a její nezletilé dceři či jejímu zdravotnímu stavu. Správní orgán pouze konstatoval nezasazení do soukromého a rodinného života žalobkyně, aniž by posoudil hlediska uvedená v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců a aplikoval je na konkrétní situaci žalobkyně, přestože by tyto informace měl zjišťovat podle § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s. ř.“) z úřední povinnosti, jelikož řízení

bylo vedeno z moci úřední. Správní orgány se vůbec nezabývaly zásahem rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života, a to přesto, že za účelem zjištění možného zásahu do soukromého a rodinného života navrhovala svůj výsledek, jenž však byl odmítnut; v tom žalobkyně spatřuje porušení ust. § 68 odst. 3 s. ř.

6. Ve vyjádření k žalobě žalovaná navrhla podanou žalobu jako nedůvodnou zamítnout, přičemž se ztotožnila se závěry uvedenými v napadeném rozhodnutí a v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. K žalobním námitkám uvedla, že správní orgány nejsou povinny se zabývat všemi kritérii podle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, a to tím spíše, že žalobkyně ke svému zdravotnímu stavu neuvedla během řízení žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly její nemožnosti vycestovat z území. Žalobkyně dle vlastního tvrzení do země původu opakovaně cestovala a udržovala zde vazby. Námitku ohledně absence jejího výsledku označila žalovaná za irelevantní, jelikož výsledek žalobkyně byl proveden dne 29. 4. 2019. Žalobkyně při něm neuvedla, že by měla nezletilou dceru a ani v žalobě neuvedla žádné údaje o svém dítěti. Uvedla pouze, že v zemi jejího původu žije její syn se svými dětmi. Jedno dítě žalobkyně uvedla také ve své žádosti o azyl ze dne 10. 8. 2001, č. j. OAM-679-1/ZR-2018. Dítě žalobkyně tedy žije v zemi jejího původu, je zletilé a má vlastní rodinu. Tvrzení žalobkyně o jejím pobytu na území České republiky s nezletilou dcerou považuje žalovaná za účelové.

II. Posouzení věci soudem

7. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“).
8. Žaloba není důvodná.
9. Podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění,*
10. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
11. Podle čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29.4.2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále též jen „směrnice 2004/38/ES“) *opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních*

zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.

12. V dané věci existuje mezi stranami spor o uplatnění § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, týkající se výkladu pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“. Dále je spornou otázka, zda zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyně nebylo nepřiměřeným zásahem do jejího osobního a rodinného života.
13. Výkladem pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ v kontextu zákona o pobytu cizinců se podrobně zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26.7.2011, č.j. 3 As 4/2010-151, ve kterém konstatoval, že „[p]ři výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.“
14. Pojem „veřejný pořádek“ je tak dle judikatury Nejvyššího správního soudu nutno chápat a vykládat v kontextu konkrétního ustanovení, v němž je použit, a vycházet přitom z jeho účelu. Byť se v citovaném usnesení rozšířený senát zabýval výkladem tohoto pojmu primárně ve vztahu k § 119 zákona o pobytu cizinců, jeho závěry jsou přiměřeně použitelné i v nyní posuzované věci, samozřejmě při zohlednění smyslu a účelu § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, podle něhož správní orgány v této věci postupovaly a který je právě jedním z ustanovení přímo transponujících do českého právního řádu čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES. Obdobné závěry ostatně učinil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, v němž uvedl, že pojem „veřejný pořádek“ musí být „dle zásady eurokonformního výkladu vnitrostátního práva interpretován v souladu s textem i účelem daného ustanovení směrnice představujícího kodifikaci předchozí judikatury Soudního dvora k dané otázce.“ Ustanovení čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES přitom mj. uvádí, že předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí opatření přijatých z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti neodůvodňuje.
15. V nyní projednávané věci žalobkyně svou argumentací nepopírá skutečnost, že v minulosti byla odsouzena za níže popsané jednání cizozemským soudem k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, avšak, jak je taktéž rozvedeno níže, stále popírá, že by se dané trestné činnosti dopustila, zlehčuje její závažnost a jeho společenskou škodlivost.
16. Z dikce § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců i z účelu předmětného ustanovení, jímž je ochrana bezpečnosti a veřejného pořádku, je zřejmé, že skutečnost, že se žalobkyně v minulosti dopustila protiprávního jednání, za které byla odsouzena cizozemským soudem a které mělo i dle české právní úpravy intenzitu zločinu ve smyslu § 14 odst. 3 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, sama o sobě nepostačuje ke zrušení povolení k trvalému pobytu. Nejvyšší správní soud k tomu uvedl v rozsudku ze dne 18.4.2013, č.j. 5 As 73/2011-146, že „[d]ůvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu občana EU nebo jeho

rodinného příslušníka uvedený v § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, spočívající v tom, že tato osoba "závažným způsobem narušuje veřejný pořádek", je nutno posuzovat obdobně jako tentýž důvod uvedený v § 119 odst. 2 písm. b) téhož zákona pro vyhoštění takové osoby, tedy tak, že tímto důvodem může být jen jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.“ Nejvyšší správní soud pak v tomtož rozhodnutí doplnil, že „[p]okud správní orgán zvažuje, zda za závažné narušování veřejného pořádku ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, pokládat konkrétní trestnou činnost držitele povolení k trvalému pobytu, musí mj. zohlednit, kdy k této trestné činnosti došlo, tedy jaká doba od spáchání trestných činů uplynula a zda držitel povolení k trvalému pobytu vedl od té doby řádný život.“

17. Správní orgán I. stupně (viz str. 3 jeho rozhodnutí) i žalovaná (str. 3 až 5 napadeného rozhodnutí) se při hodnocení hrozby, kterou žalobkyně představuje, podrobně zaobíraly závažností trestného činu, za nějž byla odsouzena. Zejména žalovaná podrobně citovala z rozsudku Soudu v Szekszárdu ze dne 11.11.2014, č.j. 7.B.77/2014/57 pasáž popisující trestnou činnost žalobkyně. Konstatovala, že „[d]ne 4. 10. 2010 objednala první spoluobviněná T. T. T. prostřednictvím spoluobviněné T. T. T. přesně nezjištěné množství, asi 21-22kg, marihuany od sedmého spoluobviněného N. N. B., který tehdy pobýval v České republice. Sedmý spoluobviněný N. N. B. a devátá spoluobviněná D. T. T. poté ještě téhož dne vyhledali v jeho pražském bydlišti svého známého, osmého spoluobviněného P. Q. K., který pracoval jako taxikář, a předali mu dvě sportovní tašky s tím, že je musí druhý den časně zrána odvést do Budapešti. (...) Sedmý spoluobviněný N. N. B. a devátá spoluobviněná D. T. T. po celou cestu jeli se svým motorovým vozidlem typu BMW se státní poznávací značkou 9S3 6663 před osmým spoluobviněným P. Q. K., díky čemuž byli o zásílce informováni a zajišťovali bezpečnost zásilky. Během cesty udržovala devátá spoluobviněná D. T. T. s osmým spoluobviněným P. Q. K. jedoucím za ním kontakt.“ K předání drog mezi výše jmenovanými a dalšími pachateli došlo dne 5. 10. 2010 v Budapešti. Ke druhé spoluúčasti žalobkyně na dovozu drogy v množství cca 26 kg marihuany bylo v citovaném rozsudku uvedeno, že „[i] tentokrát pověřili sedmý spoluobviněný N. B. B. a devátá spoluobviněná D. T. T. přepravou objednané zásilky do Budapešti osmého spoluobviněného P. Q. K. Při této příležitosti vyjeli opět na druhý den, tedy 9. 10. 2010, v brzkých hodinách, během cesty sedmý spoluobviněný N. N. B. a devátá spoluobviněná D. T. T. opět vedli a navigovali osmého spoluobviněného P. Q. K. jedoucího za nimi v motorovém vozidle a vezoucího objednanou drogu ve sportovních taškách. ...Osmý spoluobviněný P. Q. K. nasedl k sedmému spoluobviněnému N. N. B. a deváté spoluobviněné D. T. T. do jejich motorového vozidla BMW, aby společně ujeli z místa, ovšem policisté, kteří jejich konání sledovali, je všechny tři zadrželi a ve vozidle typu KIA, které předtím řídil osmý spoluobviněný P. Q. K. objevili a zadrželi zásilku drogy schovanou v zavazadlovém prostoru.“ Soud tak stejně jako žalovaná konstatuje, že žalobkyně se spoluúčastí na převozu drog do Maďarska dne 5. 10. 2010 a dne 9. 10. 2010 dopustila dvou útoků proti veřejnému pořádku, přičemž oba tyto útoky lze považovat za narušení závažné, a dopustila se jich z důvodu snížení příjmů a vysokých životních nákladů (viz str. 13 a 62 rozsudku Soudu v Szekszárdu ze dne 11. 11. 2014, č. j. 7.B.77/2014/57).

18. Soud se zcela ztotožnil se závěrem žalované ohledně závažnosti narušení veřejného pořádku na území Maďarska, o kterém svědčila právě závažnost drogové trestné činnosti, značné množství převážené drogy, trestná činnost spočívající ve dvou útocích proti veřejnému pořádku, spáchání trestného činu ve spolupachatelství a rovněž výše nepodmíněného trestu odnětí svobody, který byl žalobkyni uložen (6 let). Ve vztahu k narušení veřejného pořádku České republiky je nadto třeba zdůraznit, že z obsahu citovaného rozsudku vyplývá, že trestná činnost žalobkyně měla počátek již na území České republiky, kdy žalobkyně společně s osobou N. N. B. předali drogu P. Q. K. a jízdou před jeho vozidlem zajišťovali bezpečnost drogové záсылky. Žalovaná tak v napadeném rozhodnutí přílehlavě konstatovala, že se žalobkyně „*spoluúčastnila ve dvou případech převozu značného množství drog z České republiky do Maďarska, čímž útočila proti zájmu České republiky na nešíření drog, neboť dle rozsudků maďarských trestních soudů se jednalo dohromady o minimálně 47 kg marihuany. Skutečnost, že cílem drogových zásílek bylo Maďarsko, nesnižuje závažnost narušení veřejného pořádku na území České republiky, neboť Česká republika trestně postihuje i tranzitní přepravu drog.*“ Soud taktéž nemohl přehlédnout tu skutečnost, že žalobkyně ve své podstatě zneužívala legálně získané povolení k trvalému pobytu na území České republiky k možnosti cestovat po zemích Evropské unie za účelem distribuce drog, což jednak, jak uvedl správní orgán I. stupně, svědčí o jejím zřejmém morálním narušení, ale zejména i o jejím negativním přístupu k dodržování zákonů a zneužívání pobytového oprávnění, jež jí bylo českými správními orgány přiznáno.
19. Správní orgán I. stupně i žalovaná zcela ve smyslu výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu v dané věci zohlednili i další podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle ust. § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu, a to zejména aktuálnost nebezpečí žalobkyně pro veřejný pořádek České republiky, dále to, kdy k trestné činnosti žalobkyně došlo, tedy jaká doba od spáchání trestných činů uplynula, a rovněž to, zda žalobkyně vedla od té doby řádný život.
20. Správní orgán I. stupně sice v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že se žalobkyně dopustila trestného činu v roce 2010, odsouzena za něj byla v roce 2014 a odvolací řízení bylo ukončeno v roce 2015. Jak žalovaná uvedla, žalobkyně se trestné činnosti dopustila z důvodu finančního zisku. Žalobkyně nemá stále zaměstnání, její výdělek činí pouze 8 000 Kč měsíčně (tj. je nižší než minimální měsíční mzda) a nelze vyloučit, že by se mohla trestné činnosti opětovně dopustit, jelikož tak učinila i v minulosti. Aktuálnost nebezpečnosti žalobkyně zesiluje ta skutečnost, že žalobkyně dle výsledku ze dne 29. 4. 2019 popřela svou (soudem prokázanou) vinu na spoluúčasti na drogové činnosti, což nese svědčí o tom, že by i přes vykonání trestu odnětí svobody prokázala znaky sebereflexe, že by si uvědomila nezákonnost a nebezpečnost svého jednání. Není tak zřejmé, že by soudem uložený trest měl na žalobkyni jakýkoliv výchovný účinek. S přihlédnutím k těmto skutečnostem se soud ztotožnil se závěry správních orgánů obou stupňů, že existuje zcela důvodný předpoklad, že nedošlo k takové nápravě žalobkyně, která by dávala víru v to, že již trestnou činnost opakovat nebude.
21. V neposlední řadě pak liknavosti žalobkyně v dodržování zákonných povinností a respektování platných tuzemských právních předpisů naznačuje i skutečnost, že v rozporu s ust. § 103 písm. e) zákona o pobytu cizinců nenahlásila Ministerstvu vnitra změnu rodinného stavu, a to rozvod se svým tehdejším manželem, ke kterému mělo dojít

dne 21.3.2012, tedy více než sedm let před vydáním napadeného rozhodnutí (k tomu srov. výpis z Cizineckého informačního systému ze dne 8. 3. 2019 a výpis z Informačního systému evidence obyvatelstva, č. j. OAM-679-6/ZK-2008).

22. Ve prospěch žalobkyně lze sice uvést, že se dle výpisu z českého rejstříku trestů nedopustila další trestné činnosti, ani že by spáchala přestupek, nicméně její chování v době po spáchání trestného činu (zejména popírání spáchání protiprávního jednání, pro které byla odsouzena, neoznámení změny rodinného stavu správním orgánům či rozpornost a účelovost tvrzení uváděných správnímu orgánu – k tomu viz níže) vzbuzuje pochybnosti o její nápravě či budoucím neopakování trestné činnosti.
23. K argumentaci žalobkyně, že se správní orgány nezabývaly všemi okolnostmi jejího odsouzení, zejména pak její rolí v případech, ve kterých byla odsouzena, společenskou nebezpečností jejího jednání, ani tím, jak se projevovala v průběhu řízení, soud uvádí, že žalovaná ani správní orgán I. stupně nebyli povinni zkoumat případné konsekvence, které předcházely protiprávnímu jednání žalobkyně, ani to, jak se žalobkyně v řízení projevovala. Žalovaná ani správní orgán I. stupně neplní úlohu odvolacího soudu a nepřísluší jim posuzování průběhu trestního řízení ani přezkouvání konečného rozhodnutí soudu, tato činnost je naopak správním orgánům zapovězena [§ 57 odst. 1 písm. c) s. ř.]. Podmínkou pro zrušení povolení k pobytu podle § 871 a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je existence závažného narušení veřejného pořádku, přičemž v projednávané věci byla tato skutečnost byla potvrzena odsuzujícím pravomocným rozsudkem (k tomu srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25.7.2019, č. j. 10 A 173/2015–48) Závažnost, resp. společenskou nebezpečnost protiprávního jednání žalobkyně pak správní orgány obou stupňů náležitě zohlednily, jak již soud uvedl výše.
24. Lze uzavřít, že vzhledem k charakteru a rozsahu trestné činnosti žalobkyně soud nepochybuje o tom, že trestná činnost žalobkyně závažným způsobem narušila veřejný pořádek a zákonem chráněné zájmy. Tento závěr soud vyvozuje mj. z objektu trestné činnosti, které se žalobkyně dopustila, a především z faktu, že její jednání bylo úmyslné, opakované a zjištěné za účelem dosažení ekonomického prospěchu. K povaze drogové trestné činnosti se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 23.3.2017, č.j. 2 Azs 50/2017–45, v němž konstatoval, že prodej pervitinu představuje narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Obdobně lze dle náhledu soudu i v nyní řešeném případě drogovou trestnou činnost žalobkyně, byť spočívající „pouze“ v distribuci marihuany, označit za závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a to zejména z důvodu značného množství drogy, které žalobkyně pomáhala převážet (cca 21-22 kg a 26 kg). Soud proto dospěl k závěru, že správní orgány obou stupňů řádně a přezkoumatelným způsobem posoudily jednání žalobkyně jako závažné narušení veřejného pořádku, v důsledku něhož žalobkyně splnila podmínku pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
25. Námitku žalobkyně, že správní orgán nedostatečně zohlednil dopad rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců do jejího soukromého a rodinného života podle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, pak soud rovněž považuje za nedůvodnou. Žalobkyně k tomu zejména uvedla, že správní orgán

nezohlednil dopad ve vztahu k její osobě a k osobě její nezletilé dcery a taktéž ve vztahu k jejímu zdravotnímu stavu.

26. K hodnocení přiměřenosti napadeného rozhodnutí ve vztahu k zájmům nezletilé dcery žalobkyně by správní orgány byly povinny přistoupit pouze za situace, kdy by žalobkyně s nezletilou dcerou na území České republiky skutečně pobývala, resp. pokud by žalobkyně nezletilou dceru skutečně měla. O její existenci lze však důvodně pochybovat, ostatně její existenci zpochybnil (ba dokonce vyvrátil) za přítomnosti žalobkyně i její právní zástupce (viz protokol o výsledku žalobkyně ze dne 29. 4. 2019), ačkoliv tentýž právní zástupce, pro soud zcela nepochopitelně, nyní v žalobě existenci nezletilé dcery žalobkyně opět argumentuje.
27. Z odůvodnění rozsudku soudu v Szekszárdu ze dne 11.11.2014, č. j. 7.B.77/2014/57 vyplývá, že žalobkyně před maďarským soudem uvedla, že má jedno nezletilé dítě. Z evidenční karty žadatele ze dne 20.3.2018 bez podrobností vyplývá, že žalobkyně má celkem jedno dítě. Případné dítě, které by žalobkyně mohla mít se svým tehdejším manželem a které by bylo zapsáno jako dítě jejího tehdejšího manžela, dle výpisu z Informačního systému evidence obyvatelstva č. j. OAM-679-6/ZK-2008 takto evidováno není.
28. Žalobkyně se sice o případné existenci nezletilé dcery zmínila v odůvodnění odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nicméně z následného protokolu o výsledku žalobkyně ze dne 29. 4. 2019 vyplývá, že žalobkyně na konkrétní dotaz, zda měla se svým tehdejším manželem dítě, výslovně uvedla, že dítě spolu neměli, a že dítě neměla ani z jiného vztahu. Zároveň uvedla, že na území České republiky nežije ani nikdo bližší, kromě dětí jejího bratra. Výslech byl proveden za účasti právního zástupce žalobkyně a za přítomnosti soudního tlumočníka, tudíž nelze ani spekulovat, že by žalobkyně otázce nerozuměla. Nadto žalobkyně v podaném odvolání ani jindy v průběhu správního řízení a ani v žalobě neuvedla, jak se její údajná nezletilá dcera jmenuje, kolik jí je let, kde se zdržuje, zkrátka neuvedla nic, čím by svou údajnou nezletilou dceru jakkoliv identifikovala.
29. Žalobkyně při výsledku uvedla, že její měsíční příjem činí 8 000 Kč a že platí náklady ve výši 3 000 Kč, přičemž bydlí s ostatními Vietnamci, a proto ji i tato nízká částka postačuje na pokrytí životních nákladů. K tomu soud uvádí, že pokud by žalobkyně musela živit i svou údajnou nezletilou dceru, musely by být její náklady výrazně vyšší, než uvádí. Žalobkyně však nikterak nezmínila, že by musela živit i nějakou další osobu.
30. K uvedenému je také nutné konstatovat, že žalobkyně, resp. její právní zástupce, si v žalobě zcela protiřečí, když opětovně uvádějí informace o údajné dceři žalobkyně. Právní zástupce žalobkyně totiž při výsledku žalobkyně uvedl, že „[z] důvodu jazykových a patrně vlivem špatného laického překladu došlo mezi účastníci řízení a právním zástupcem k nedorozumění, na základě kterého bylo v odvolání ve věci uvedeno, že účastnice řízení žije s novým partnerem a má dceru. Toto se však nezakládá na pravdě, účastnice řízení v současné době nemá partnera a své tvrzení tímto bere v celém rozsahu zpět a omlouvá se.“ Soudu proto není zřejmé, z jakého důvodu v žalobě žalobkyně opětovně zmiňuje svou údajnou nezletilou dceru, jejíž existenci předtím prostřednictvím svého právního zástupce výslovně popřela.

31. Na základě shora uvedeného má soud za to, že tvrzení o údajné nezletilé dceři žalobkyně je zcela účelové. Toto své tvrzení žalobkyně nijak jej nedoložila, jeho pravdivost nevyplývá ze spisového materiálu a dokonce se jedná o tvrzení, které sama žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce v průběhu správního řízení jednoznačně vyvrátila.
32. Pokud žalobkyně v žalobě namítala, že navrhovala svůj výslech, a to nikoliv k zodpovězení otázky narušení veřejného pořádku, ale ve vztahu k zásahu do svého soukromého a rodinného života, soud považuje tuto její námitku za neopodstatněnou. Žalobkyně v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně opravdu navrhovala výslech své osoby, který však byl následně proveden. Pokud pak žalobkyně namítala, že výslech měl být zaměřen na případný dopad napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života, lze konstatovat, že během výslechu byly žalobkyni na toto téma položeny konkrétní dotazy, na které odpověděla. Měla-li žalobkyně za to, že některé relevantní otázky jí položeny nebyly, mohla své vyjádření v závěru výslechu doplnit, k čemuž byla vyzvána, případně jí mohly být během výslechu tyto otázky položeny jejím právním zástupcem nebo mohla svá tvrzení uvést či upřesnit písemně kdykoliv během správního řízení. Takto však žalobkyně nepostupovala. Pokud navrhovala výslech svého partnera, kterého však nikterak nespecifikovala a ani neuvedla, že by s ním snad sdílela domácnost, resp. dokonce prostřednictvím svého právního zástupce popřela jeho existenci (viz protokol o výslechu žalobkyně ze dne 29. 4. 2019), nemůže být kladeno k tíži správního orgánu, že jej nevyslechl, neboť stejně jako u údajné dcery žalobkyně mu totožnost jeho osoby nebyla známá. Zároveň je v této souvislosti třeba zdůraznit, že žalobkyně uvedla, že na území České republiky nemá nikoho bližšího, pouze děti svého bratra, které jí říkají teto.
33. Správní orgány taktéž řádně zjistily vztah žalobkyně k zemi jejího původu. Sama žalobkyně uvedla, že zemi svého původu navštěvuje, na území Vietnamu má rodinu včetně svého zletilého syna a jeho dětí a další příbuzné, u kterých v minulosti pobývala. Lze tak přisvědčit žalované, že žalobkyně vazby na zemi svého původu neztratila. Co se týče kulturního a sociálního zakotvení na území České republiky, nelze než přisvědčit žalované, že tyto vazby žalobkyně blíže nikterak nespecifikovala. Vzhledem k tomu, že žalobkyně žije v komunitě Vietnamců, není její kulturní a sociální začlenění do české společnosti pravděpodobné.
34. K námitce žalobkyně, že nebyl zjištěn její zdravotní stav, je nutno uvést, že v průběhu správního řízení nebyly zjištěny žádné zdravotní problémy žalobkyně, natož pak problémy, které by jí neumožňovaly vycestování do země svého původu.
35. Lze shrnout, že žalobkyně nepředložila v rámci správního řízení a ani v řízení před soudem žádný důkaz svědčící o pravdivosti jí uváděných tvrzení (existence údajné nezletilé dcery, zdravotní stav, kulturní a sociální zakotvení na území České republiky, rodinné či osobní vazby na území, atd.). Soud v tomto směru poukazuje na závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14.3.2019, č.j. 1 Azs 367/2018 - 34, ve kterém deklaroval, že „[p]řestože bylo správní řízení o zrušení platnosti povolení k pobytu dle § 87l zákona o pobytu cizinců zahájeno z moci úřední, nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch žalobkyně, tedy rovněž nepřiměřenost tvrzeného zásahu do jejího soukromého a rodinného života, pokud sama žalobkyně takové

skutečnosti ani neoznačí. Bylo tedy na samotné žalobkyni, aby přesvědčivým způsobem tvrdila, resp. nabídla důkazy o tom, že v jejím případě existuje překážka bránící vydání správního rozhodnutí (obdobně viz rozsudek ze dne 6. 12. 2011, č.j. 8 As 32/2011–60).“ V tomtéž rozsudku pak Nejvyšší správní soud uzavřel, že „(j)e totiž iluzorní představa, že by správní orgány objektivně mohly z moci úřední samy bez součinnosti s účastníkem řízení zjistit veškeré skutečnosti týkající se jeho soukromého a rodinného života“. Nečinnost žalobkyně spočívající v neposkytnutí důkazů pro svá tvrzení je ve světle těchto judikatorních závěrů nutno přičíst k tíži samotné žalobkyně.

36. Na základě všech shora uvedených skutečností soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Učinil tak bez jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
37. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci byla úspěšná žalovaná, které však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 31. srpna 2020

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu